

sledování scénáře potěšen, jakým způsobem se jamuje ve fyzickém – divadelním provedení. Ve 22:30 utekl poslední původní „hejkal“ ze scény a celá akce se za zaznění gongu (nevím, k čemu bych ten perkusní nástroj přirovnal – pozn. pro ty, kteří tam byli) rozpustila do skupinek hledajících kdesi v noci občerstvovací náruč alkoholu nebo spánku... Pěkná akce!

Postřeh z akce: Etudy Mořičvíl začínají obrazem dvou postav diskutujících v komíně a jeden z úkolů zvukové techniky, bylo spouštět vybrané nahrávky v určitém průběhu scény. A právě jedna z nich byla nahrávka výbuchu, a právě v ten čas, kdy si postavy zhruba podle scénáře řízeného sledu asociací vyvolají nějakou primitivní formu fascinace fyzikou a postupně persons propukají v paniku z uvědomění, že v komíně nastane výbuch a v tu dobu se podle scénáře pouští nahrávka exploze. Tu jsem na notebooku spustil a tím zahrál do beden, ale netušil jsem, že načtení té aplikace bude výjimečně dneska trvat o pár vteřin déle. A to byly ty vteřiny, kdy persona v komíně předepsaně křičí: „nééééééé“ do výbuchu, který si pro svou ohromnost dával na čas. Třeba jako atomová bomba, kde se zvuk šíří pomaleji, než samotná tlaková vlna exploze, a ten oslepující záblesk nebyl v komíně vidět. Ale taky to byl docela trapas. Ale dobře to dopadlo.

Krtek

Report z koncertu: Medeski, Scofield, Martin & Wood

(Lucerna music bar 9. 11. 2014)

Letos třiašedesátiletý John Scofield je kytaristou světové extratřídy (a mimo jiné výraznou autoritou určující žánrové trendy – viz např. jeho projekt Überjam spojující jazz, rock a elektroniku), který se od začátku profesionální kariéry v 70. letech proslavil mj. coby hráč kapely Milese Davise (1982 – 1985) a od poloviny 80. let vydává alba především pod svým jménem. O generaci mladší trio Medeski, Martin & Wood vyvstalo z newyorské scény a byl to právě Scofield, který této kapele pomohl získat světové renomé – to díky první společné desce s názvem A Go-Go (1998), která nenechala veřejnost na pochybách, že tahle spolupráce bude

stát za to. Hudba MMW je založena na schopnostech a zvuku klávesisty a varhaníka Johna Medeskiho, jehož zdatně doplňují (kontra)basista Chris Wood a bubeník Billy Martin. Jejich tvorbu lze charakterizovat jako moderní acid jazz/funk, který si však neláme hlavu s příliš sofistikovanými harmonickými motivy, nýbrž spíše stojí na celkové „tanečnosti“ – základem je výrazný groove doplňovaný psychedelickými plochami, rytmickými změnami a bohatou volnou improvizací. Popisovaný koncert představuje součást turné k zatím poslednímu (celkově třetímu) společnému albu s názvem Juice, které vyšlo letos v září a oproti dřívějším počínům MSMW míří i do oblasti latinskoamerické hudby.

Zde je dlužno podotknout, že kapela se představila opravdu ve formě: v rámci zhruba dvouhodinového setu zazněly skladby z nového alba v koncertní (tedy ještě více improvizáčnické) podobě, v nichž každý článek souboru ukázal, že je výraznou osobností sám za sebe – na své si přišli fanoušci kytarových, klávesových, bubenických i basových sól. Konzistentnost a dokonalá sehranost (kterou nemohlo narušit ani občas slyšitelné odpočítávání dob „one, two, three,...“ při stopkách) jako by dávala zřetelně na odiv, že „hudební chemie“ v tomto uskupení skutečně funguje. Rovněž zazněly všechny čtyři předělávky obsažené na zmiňované nové desce: Sham time, Light my fire, Sunshine of your love (jež je stylizované do reggae) a jako přídavek The times they are a-changin'. Z mého pohledu koncert nabídl prakticky vše, v co se dalo ze strany těchto hudebníků doufat (snad až na muziku ze starší tvorby, ale to už bych chtěl asi příliš): výrazná dynamika, gradace a nekompromisní groove nedovolily posluchači stát v klidu na místě - velká část publika takřka zaplněného music baru se oddávala tanci nebo alespoň pohupování do rytmu. Neotřelá a k poslechu velmi příjemné licky Johna Scofielda, psychedelické plochy Johna Medeskiho a funkový feeling rytmické sekce tvoří dohromady zábavný a srozumitelný koncept, který je dle mého názoru zároveň přístupný poměrně širokému publiku.

Vláda

Týdeník Nájezd - vydáno k setkání v Barré i jinde dne: 12.11.2014, číslo 152, online: najezd.wz.cz

Kalindář

- 13.11. divadlo Prádelna hraje hru: **Neklid**. Kde: Prádelna Bohnice, kdy: 19:00, vstup: 100Kč. Rezervace, info: neklid.pradelna@gmail.com.
- 15.11. se koná akce CK Špunt aneb za hranice soudnosti: **4. pivovarské cestování**. Start: 10:00 z Nymburku do Chlumce nad Cidlinou - tour po místních minipivovarech. Info: Prochor a Nájezd.
- 16.11. se koná akce **Žiletky bez klavíru**. Večer autorských čtení: Vít Kremlička, Rogo, M.Sosoi, M. Kučera, hosté z Polska apod. Kde: Cibulka (Praha Košíře), start: 19:30, vstup: ???.
- 21.11. se koná akce: **Vyměň knížku, oslav to panákem**. Vystoupí: CÍLENÁ NEJSITOTA, ŠPUNKVANĚ. Kde: Cafe na půl cesty (Central park Pankrác), kdy: 18:00, vstup: dvěma.

Chceš pomoci Nájezdu?

Vytiskni si číslo (najezd.wz.cz), přečti si jej a pak ho někomu dej.

12.11. Benedikt, Beno

- ! Přejeme vše nejlepší!
- ! Benedikt je svatý,
- ! Beno zná zas chvaty.
- ! Chlastat budou spolu u jednoho stolu.

Divadelní spolek Bohém

Vyhlašuje konkurz pro lidi,

- kteří se nestydí ukázat, co je v nich
- jsou dostatečně šílení
- a mají chuť si hrát.

Kontakt: **Tonda 731 621 128**
antoncamaj@seznam.cz
FB stránky: **Bohém - autorské divadlo**

Divadlo Prádelna ve Staré prádelně areálu Bohnice zahrálo v neděli 9.11. svoji premiéru hry: Neklid v režii D. Gondy. Akce začala na čas v 19:00 a zhruba 70 lidí sledovalo začátek. Neklid se v 8 lidech rozehrál v hru o zmocnění se Bohnic pacienty a ta se odehrávala na různých částech Staré prádelny ztvárnějících 11 obrazů ve hře. Po hodině produkce zůstal překvapený dav a dojem ze zajímavé hry. Následovala volná zábava. Doporučují Čert & Satan a další.

Čert, Nájezd

Povzdech starého smažky:

Včera piko, dneska tráva
Zítra se mnou koks zamává

Josef

Nájezd v radiu Patriot

V neděli 9.11. v Nymburském rádiu Patriot v pořadu Výlety s CK Špunt za hranice soudnosti vystoupil Krtek a povídal o Nájezdu, cestování, Hliníkových lopatkách. Záznam vysílání bude možno slyšet ve středu v Barré v průběhu večera.

Krtek

Alko test Viktora Haita

(zaznamenaný v knize: Guláš – tak to vopravdu je; vydaný r. 1989)

JEDNO pivo do pusy
kdopak z vás to nemusí?

DRUHÝ pivo po prvním
udržuju stále rým.

TŘETÍ
v hlavě smetí.

ČTVRTÝ pivo v pohárku
na lístku jen vo čárku.

Teď jednu kořalku, aby mohlo přijít další.

PĚT piv

no jo.

ŠESTE kousek
pěknej pamisek.

SEDMÝ pivo do hlavy
už mě to tu nebaví.

4 x 4 je VOSUM.

DEVĚT
kdo nechlastá, je medvěd.

DESET
fuj to je ale dobrý!

JEDENÁCT – 10 – 1 /deset plus jedna
roztáhněte, děvky stehna/

DVANÁCT – 10 – 2 /deset plus dva
budeš moja/

TŘINÁCT děvky vodešly, asi zjistly, že mám málo
peněz.

ČTRNÁCT
nebudu mrdat.

PATNÁCT ...

ŠESTNÁCT ...

SEDUMNÁCT
nastaly nějaký problémy s pinglem, čurák jeden.

VOSUMNÁCT a bechera
ať mám dávku jak včera.

DEVATENÁCT

pif, paf

DVACET teda taky vypiju

JEDNADDVVAACCEETT

budu zvracet

22 – DVACETDVA

Dej mi, pičo, eště jedno, už mi to, kurva, nějak
nemyslí.....

Idiot mezi Chrchlem a Bohem

Report z akce ve Švehlově koleji ze dne 8.11.

Akce pod patronátem několika umělců probíhala v klubu Venuše ve Švehlovce přidruženém ke Švehlově koleji, který je tvořen sálem bývalého kina s naprosto luxusní akustikou. Vystoupit měla 3 divadla a mělo číst 5 básníků. Akce začínala v 16:00 a v podstatě se taky na čas i začalo. Před začátkem bylo vidět spoustu nervózních lidí, které znám z bigbitových koncertů, ale v divadelním ansámblu je lidí mnohem víc - proto spousta. První vystoupil divadelní spolek Chrchel: Zelda, manželka spisovatele. Bylo to pěkně zvládnuté a technicky bylo zajímavé, třeba proč herečka mluví najednou s echem jako ve snu, ale když nemá nikde mikrofon. Šikovná parta. Kolem 18. hodiny začalo čtení, které bylo elektrifikované. Začaly dvě básničky: Terézia Klasová

a Lucia Kramárová, četly v setu, kdy na scéně byla jedna básnička, stála a soustředěně hleděla do mikrofonu. Z beden se ozval první monolog básničky odehrávající se kdesi v sále. Hlas zmlkl. A stále stojící básnička na ní plynule z jeviště navázala svým pásmem básní. Těžko říct, jestli by se nad tou zvukomalebnou koncepcí poušmál víc F. Zappa nebo K. H. Stockhausen? Následovala přestavba sálu pro druhé divadlo a čtení se přesunulo do foyer, kde začínal Jiří Feryna se svým setem básní v naléhavém přednesu, překvapivě dobře artikuloval a uměl mluvit do mikrofonu. Po 10 minutách produkce přišel Soused se svým agitačním výběrem básní, z něhož si přinesl jenom jedinou a následovaly provizorně další 3 básně, což bylo v porovnání s předešlými básničky nejvíc. To už na akci bylo asi 40 lidí a další přicházeli, příjemná párty několika skupinek lidí, rozprostírající

se od jediného popelníku vně budovy koleje, dále u vstupu s živelným biletářem, pokračující od baru po schody, záchody, první zákulisí a balkon. Bylo tam živo a mezi těmito oázami individuální zábavy chodili herci prožívající badtrip z různých vysokých dávek nervozity. Po pauze následovala produkce divadla Idiot: To ta totalita, díky jejímž technikům se podařilo během pauzy zapojit osvětlovací aparaturu. Ale na úvod na scéně vystoupil básník Honzík se svým setem básní. Já se žel plně soustředil na studium vystoupení následujícího divadla Bohém, jehož hru Mořičvíl jsem měl tu radost nazvučit. Nastoupila divadelní společnost o členech o něco převyšující věkový průměr zbylých návštěvníků – Bohém. Sledovali jste někdy pozorně scénu za zády k hercům? Zajímavý zážitek. Každopádně příště raději budu sedět před herci. A docela jsem byl při

Poetika dřeva

Sledujte naznačené tvary, které se v textuře objeví. Až se dostatečně vynadíváte, obraz otočte vzhůru nohama.